

BUURTVOETBAL

GERARD VAN GEMERT

BUURTVOETBAL

MET ILLUSTRATIES VAN MARK JANSSEN

Gerard van Gemert

Buurtvoetbal

© 2024 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York

Omslagontwerp: Clavis Studio

Illustraties: Mark Janssen

Trefw.: voetbal, toernooi

NUR 282

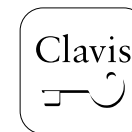
ISBN 978 90 448 5149 6

D/2024/4124/076

Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com

www.gerardvangemert.nl

Andere boeken van Gerard van Gemert bij Clavis

In de serie 'Kief de goaltjesdief'

De nieuwe club
Topvoetbal
Op het verkeerde been
Voetbalmeiden
Kopduel
Tussen de palen
Schoolvoetbal
Voetbalkamp
Gestolen overwinning
Granaatschot
Campingvoetbal
De spelletjesdief
Aartsrivaal
Strandvoetbal
Kampioenswedstrijd
Vurige strijd
Penaltytrofee
De grasdieven

Ook over voetbal

De serie 'Stijn gouden belofte' (12+)
De serie 'De Voetbalgoden' (9+)
De serie 'FC De Madonna's' (10+)
De Afrikaboeken (11+)

Over geschiedenis (7+)

De serie 'Kleine helden van toen' (7+)

Verder zijn er nog de serie 'Eilandgeheimen' en de boeken *De wens van de Havikshorst* (in samenwerking met Make-A-Wish), *Ademloos* (over vluchtelingen en voetbal) *Vastberaden* (over pleegzorg), *Felinia en de verdwenen kinderen* (fantasy), *Uitgespeeld* en *Ontzet* (over de Tweede Wereldoorlog) en *Wapenbroeders* (over de tijd van Napoleon)

HOOFDSTUK 1. DE GESTOLEN NETTEN

'Ik heb zo'n zin om met het team te trainen.' Daan gooide zijn nieuwe bal in de lucht en ving hem weer op. 'Ik denk echt dat we kans maken om kampioen te worden dit jaar.'

'Dat dachten we vorig jaar ook en het jaar daarvoor ook én het jaar dáárvoor ook.' Remy hield zijn handen omhoog om aan te geven dat hij de bal wilde krijgen.

Met een boogje gooide Daan de bal naar zijn beste vriend. 'Toen hadden we gewoon pech,' zei hij.

Remy schoot in de lach. 'Ja, tuurlijk. We verloren vorig jaar in de poule met 3-0, 4-1 en 2-0. Dat kun je geen pech noemen, Kief.'

Daan wist dat Remy gelijk had. Vorig jaar waren ze drie keer weggespeeld. 'Maar dat kwam ook omdat er in die teams oudere jongens meespeelden.'

'Dat is waar,' moest Remy toegeven. Hij liet de bal op de grond stuiten en ving hem weer op.

'Niet op straat stuiten.' Remy pakte zijn bal terug. 'Dan slijt hij.' Hij aaide over de bal alsof het een baby was.

Daan Kiefsma en zijn vriend Remy waren meteen uit school naar huis gegaan en hadden zich omgekleed. Nu liepen ze naar het veldje waar ze bijna iedere dag voetbalden met hun vrienden. Kief, zoals zijn vrienden hem noemden, had weer een team samengesteld voor het jaarlijkse buurtvoetbaltoernooi. De gemeente noemde het toernooi voor spelers onder de twaalf jaar het Zomer-

toernooi. Dit jaar werd het voor het eerst op hun veldje afgewerkt.

‘We spelen dit jaar thuis en we hebben Melvin. Die is nog net geen twaalf en dus mag hij meedoen.’ Kief was blij dat hij Melvin had gevraagd. De jongen woonde pas sinds kort in de Stromenwijk en had meteen ja gezegd. In de paar keer dat hij hem bij zijn club had zien spelen, had Daan al gemerkt dat hij goed kon voetballen.

‘Kijk, ze zijn er allemaal al.’ Remy wees over het hek naar hun veldje.

Daan zag het ook. Melvin was er, en Melissa en Aliya stonden er ook. Met deze meiden hadden ze twee heel goede voetballers in hun team.

‘Wat roept Melvin nou?’ Remy draaide zijn rechteroor naar hun nieuwe teamgenoot toe.

‘Ik versta hem ook niet.’ Daan zag wel dat de jongen naar de doelen wees. ‘Ik snap niet wat hij bedoelt.’

Via een deurtje in het hek, dat vanzelf weer dichtklapte, liepen de twee vrienden het veld op. Melvin kwam hen al tegemoetrennen.

‘De netten zijn weg!’ zei hij toen hij bij Daan en Remy kwam.

‘Wat?’ Daan liet zijn bal vallen en rende naar een van de twee doelen. ‘Hoe kan dat nou?’ Hij voelde tranen achter zijn ogen branden. ‘Weet je hoe duur ze waren?’

‘Veertig euro per stuk,’ zei Remy zacht. Hij was erbij toen Daan ze had gekocht. Een van de twee netten mocht Daan van zijn spaargeld kopen. Het geld voor het andere net hadden zijn ouders voorgeschoten. Dat bedrag moest hij nog bij elkaar sparen. Daan vond het belangrijk dat er goede netten in de doelen hingen. Dat

maakte het voetballen op het veldje veel echter. Zijn vader had al een keer gevraagd of het niet beter was om de netten thuis in de schuur te bewaren. Maar Daan vond dat alleen maar lastig. Het was nogal een klus om ze steeds goed in het doel te hangen. Dat vond hij tijdverspilling. Daarbij kon hij zich niet voorstellen dat iemand de netten uit de doelen zou halen.

De anderen kwamen bij Daan staan. Blijkbaar was de verslagenheid van zijn gezicht te lezen, want Melissa sloeg haar arm om zijn schouder. ‘Die vinden we heus wel terug. De enige plek waar ze die netten kunnen gebruiken, is in een ander voetbaldoel.’

Daan hoopte het.

‘Morgen maken we rondje langs de andere voetbalveldjes en dan vinden we ze weer terug. Wedden?’ Melissa kneep in Daans schouder en liet hem weer los. ‘Zullen we gaan trainen? Want daar kwamen we voor, toch?’

Daan zuchtte een keer diep. Melissa had gelijk. Voetballen was de beste manier om een teleurstelling te verdrijven. Hoewel hij nog steeds niet kon begrijpen dat iemand zoiets kon doen.

‘Voor morgen heb ik een oefenwedstrijd geregeld,’ zei Melvin nu de aandacht weer bij het voetballen lag. ‘Tegen de jongens uit de Koningenbuurt, waar ik vroeger gewoond heb. Zij doen ook mee met het toernooi, maar zitten in een andere poule. We kunnen hen pas tegenkomen in de finale.’

‘Cool.’ Door dit nieuws verdween het chagrijnige gevoel over de gestolen netten nog meer uit Daans lijf. ‘Ik heb wel zin in een echt potje voetbal, zeker nu het seizoen is afgelopen.’

‘En ik heb shirts geregeld.’ Melvin liep naar een voetbaltas die

een stukje verderop bij het hek stond. 'Kijk.' Hij greep in de tas en haalde er een zwart-wit gestreept shirt uit. De strepen liepen horizontaal over het shirt.

'Wow,' zei Daan zacht.

'En deze broeken en kousen horen erbij.' Melvin liet zwarte broeken en zwart-wit gestreepte kousen zien. 'Mijn vader werkt in een sportzaak, vandaar.' Hij wees op de naam van de winkel, die op de voorkant van het shirt stond.

'Als we nu geen kampioen worden, weet ik het niet meer,' zei Remy.